

Hilsen ved åpning av Kirkemøtet 2015

Erkebispegården, Trondheim, 9. april 2015

Bispemøtets preses, Helga Haugland Byfuglien

Det var på Golanhøydene ikke lenge før påske. Følget var kommet til Cæsarea Filippi, stedet med en grotte der en kilde sprang frem og sendte vann ned i Jordan-elva. Det gjorde det tørre landet frodig. Jesus snudde seg mot disiplene og spurte dem: «Hvem sier folk at Menneskesønnen er?» Disiplene kunne fortelle at folk mente mye forskjellig. «Og dere», spurte Jesus, «hvem sier dere at jeg er?»

Kjære kirkemøte!

Vi har kommet til Trondheim. Vi har reist hit med samme tillit som fikk disiplene til å følge Mesteren opp i høyden. Vi er her fordi vi er en del av det store verdensvide fellesskapet som tror på Kristus. Vi tror at kirken er kalt til å bringe mer himmel på jord og fullføre Guds misjon i verden. Vi er her for å snakke sammen om hvordan vi best kan lede og utvikle den kirken som vi tilhører. Mye er i forandring og mye utfordrer oss.

Vi må tenke oss om.

Vi må tenke lange tanker.

Derfor må også vi besvare spørsmålet Jesus stilte sine første etterfølgere:

«Hvem sier dere at jeg er?»

Hvert år blir folk i Norge spurt om de tror på Gud. Like før påske fikk vi resultatene: De forteller at det er mer usikkerhet enn noen gang.

Er det lettere å tro på kirken enn å tro på Gud? Vel er dåpstallene synkende og medlemstallene går ned; det tar vi på alvor. Vi er likevel en stor folkekirke. Den springer ut av troen på den treenige Gud. Kirken gir tilhørighet, samler folk til gudstjeneste og gjør tjeneste ved livets overganger og ritualer. Kirken viser omsorg og deltar i offentlig ordskifte og lokale samtaler. Kirken har et sett verdier som mange deler.

Folk både tror på kirken og forholder seg til den. Mange med kjærlighet og tilslutning, færre med avstand og irritasjon. Hvorfor er det ikke på samme måten med forholdet til Gud?

Kanskje er det feil spørsmål som blir stilt. «Tror du på Gud?». Spørsmålet burde heller lyde: «Hvem sier du at han er?»

Vi vet at folk tror og mener mye forskjellig. Religioner og livssyn lever side om side og meninger og tanker om de store spørsmål bryter mot hverandre. Vi lever i en tid og et samfunn der sekulariseringen utfordrer troen på Gud. Kravet til identitet, sannhet og autentisitet bidrar til at det er krevende å svare absolutt på de store spørsmålene.

På Golanhøydene for 2000 år siden var svaret åpenbart for Peter: "Du er Messias, den levende Guds Sønn". Den innsikten kom etter at han hadde fulgt Mesteren tett, han hadde spurt, sett og lært.

Kirken har siden fastholdt at Gud kom til jorden og viste oss sitt ansikt i Jesus. Vi tilber og tjener Gud som gir mennesker uendelig verdi og kjemper for rettferdighet. Troens kilder er i kirkens rom og fellesskapet. Kildene finnes i skaperverkets skjønnhet og i møte med vår neste.

Vi er kommet til Trondheim. Det er noen dager siden oppstandelsesfesten. Vi feirer ennå at kjærligheten seiret over dødskreftene.

«Hvem sier vi at Jesus er?»

På det spørsmålet finnes et mangfold av svar, også blant oss. Svarene har endret seg og blitt flere gjennom den innsikt historien har gitt og ved menneskers livserfaringer.

Vi søker svar på nye spørsmål som blir reist i vår tid. Kirken utforsker stadig mysteriet om han som brøt dødens lenker. Samtidig vitner kirken om troen på Gud. Troen stoler på hans grenseløse kjærlighet og lever i hans nåde. Derfor lovpriser vi og tjener den treenige Gud.

Men Gud er alltid større

Det gir oss kraft til å søke mer himmel på jord og gir oss mot til å møte nye utfordringer. Og det gjør oss ydmyke – overfor Gud og hverandre. Derfor blir vi heller aldri ferdige med spørsmålet: «Men dere, hvem sier dere at jeg er?»